

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 38:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk veto mod øgede EU-beføjelser på det handelspolitiske område.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Fremsat 9/11 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Forslaget fra Enhedslisten virker lidt bekendt. Det er ikke første gang, at Enhedslisten ønsker, at Danmark skal nedlægge veto på et ene eller andet område i EU, og denne gang er det altså i handelspolitikken, artikel 133.

Der har under regeringskonferencen været fremlagt en række forskellige forslag på det handelspolitiske område, og senest er der i formandskabets papir to alternative forslag samt et forslag til en WTO-protokol. Forhandlingerne har især været koncentreret om de forslag, der benævnes Option 2 og WTO-protokollen, og jeg skal koncentrere mig om disse forslag.

Med forslaget lægges der op til, at dele af handel med tjenesteydelser og intellektuelle rettigheder overgår til den fælles handelspolitik. I dag gælder det, at disse områder med enstemmighed kan blive omfattet af den fælles handelspolitik, og det er i realiteten denne beslutning, som formandskabet lægger op til, at vi skal tage nu.

Der er ikke tale om at tilføre EU nye kompetencer, for EU har allerede kompetence på disse områder. Der er tale om et begrænset forslag, hvor det i en protokol defineres nærmere, hvilke områder inden for tjenesteydelser og intellektuelle rettigheder der skal overføres. Disse områder fastlægges med henvisning til WTO-overenskomsten, og der indføres en undtagelse for søfart, som derved forbliver blandet kompetence.

Forslaget betyder, at områderne overgår til eksklusiv fællesskabskompetence. Dette betyder, at det er Kommissionen, der forhandler internationale aftaler om liberaliseringen af markedsadgangen på disse områder. I praksis er det også tilfældet i dag, hvor medlemslandene meget ofte beder Kommissionen om at være eneforhandler, men med den foreslåede ændring

gøres det obligatorisk. Det betyder også, at det er Fællesskabet, der indgår eventuelle handelsaftaler på de to områder.

Fastlæggelse af Kommissionens forhandlingsmandat og Rådets underskrivelse af en given aftale sker i fremtiden i henhold til de regler, der gælder for den interne regulering, dvs. at på områder, hvor tjenesteydelser er regulerede med kvalificeret flertal, anvendes også kvalificeret flertal i fastlæggelse af handelspolitikken. På områder, hvor der internt gælder enstemmighed, vil der også eksternt gælde enstemmighed, og enstemmighed fastholdes også, hvor det alvorligt anfægter den kulturelle mangfoldighed.

Det præciseres også, at der ikke kan indgås en aftale i Rådet, hvis den indeholder bestemmelser, der overskrider Fællesskabets beføjelser. Med andre ord: Vi er sikret, at der er overensstemmelse mellem det, der kan vedtages internt i Fællesskabet, og det, der kan vedtages udadtil. Vi er også sikret, at der er overensstemmelse mellem den interne og den eksterne stemmeregulering, og derved er der tilbage, at vi overlader forhandlingerne til Kommissionen efter mandat fra Rådet.

WTO-protokollen vedrører alene forhandlingerne i WTO. Selve indgåelsen af aftaler sker efter de gældende regler, og forslaget går ud på at sikre ensartet optræden i WTO, det vil sige, at Kommissionen som hovedregel optræder på vegne af Fællesskabet og medlemslandene i WTO. Danmark har efter regeringens opfattelse en interesse i at styrke den fælles handelspolitik, og EU går allerede i dag forrest i en række handelspolitiske spørgsmål til gavn for danske synspunkter og interesser.

Dansk handelspolitik bygger på, at international frihandel på et bæredygtigt grundlag styrker den globale økonomi og skaber vækst og beskæftigelse, også i Danmark. Det har konkret betydning, at Danmark har en offensiv dagsorden på det handelspolitiske område og placerer sig som en del af det handelspolitiske flertal af medlemslandene, og dertil kommer, at med et stærkt EU i ryggen får vi mere indflydelse i internationale forhandlinger. Der har da også efter etableringen af WTO været enighed mellem medlemslandene om, at Kommissionen skulle repræsentere landene ved forhandlinger i WTO for at give EU størst mulig indflydelse.

Som det påpeges i bemærkningerne til beslutningsforslaget, er dette lykkedes godt. EU har været særdeles aktiv i WTO-sammenhæng og har været præget af stor effektivitet. Denne ef-